

[Rytter.]

Jeg skal lige med Hensyn til Ministerens Udtalelser vedrørende andre Emner bemærke: Ministeren siger om den saakaldte Johnsen-Sag, at den maaske ikke vilde være kommet frem, hvis vi havde haft Meddomsmænd. Jeg skal lade den fare, den er jo for Retten, og det rette Forum er formentlig, naar den nu kommer frem under Erstatnings-sagen; saa vil jeg haabe, at hele Sagen bliver klarlagt paa een Gang og ikke brudstykkevis, saaledes som det desværre er sket.

Den højtærede Minister henviste til, at det paagældende Forslag om Ændringer i Retsplejeloven havde været forelagt her „Aar efter Aar“, uden at der var sket noget. Hermed kan Ministeren formentlig ikke tænke paa det Forslag, der her er Tale om, for det blev forelagt i Landstinget den 2. Marts 1934. Man kan dog ikke tale om „Aar efter Aar“, naar Forslaget blev forelagt den 2. Marts 1934; det er dog en forholdsvis beskedent Tid.

Hertil føjer Ministeren „uden at der er sket noget“ — og Ministeren brugte det Udtryk: uden at man endog har villet have Samraad med Ministeren. Det kan den højtærede Minister ikke sige, thi lige før Paaske meddelte jeg Ministeren, hvorledes Stillingen var i Udvalget, efter at vi havde gennemgaaet Forslaget. Jeg sagde til Ministeren, at det laa saaledes, at to Partier ikke vilde gaa med til Forslaget, men var sindet at bære sig ad paa den og den Maade, om Ministeren derfor ønskede at komme til et Samraad. Ministeren svarede ganske naturligt: Skal vi nu ikke se Tiden an? Saa maa jeg indrømme, at jeg ikke har presset paa, for jeg anser ikke Tiden for moden til at tage en endelig Diskussion. Og saa rejste det ærede 16de tingvalgte Medlem, Ordføreren for de Konservative (Godskesen), bort.

Med Hensyn til den Sag, vi her diskuterer, maa jeg maaske, da Ministeren dog med sine Udtalelser tænker paa hele Udviklingen af Retsplejeloven, slaa fast, at følgende Ting ikke kan rokkes: Hvis den højtærede Justitsminister i 1932 havde taget de Forslag, som de Konservative og Venstre stillede angaaende disse Forhold, er det sikkert, at denne Sag ikke var kommet for Nævninger. Jeg synes, Ministeren kunde føje til: Jeg beklager for saa vidt, at jeg ikke tog dem. Det er endvidere givet, at

havde de Konservative og Venstre taget Ministerens Forslag i 1932, var Resultatet blevet ganske det samme som nu, saa var denne Sag ogsaa kommet for Nævningerne og netop saaledes, som det er sket nu, rimeligvis blevet behandlet paa samme Maade, for der var ikke sket nogen som helst Forandring paa det afgørende Punkt. Derfor synes jeg, at Ministeren maa sige: For saa vidt er jeg tilfreds med Venstres og de Konservatives Stilling, for de forhindrede mig i at faa vedtaget et Forslag, hvis Gen gennemførelse vilde have bevirket, at denne Sag var kommet for Nævninger, akkurat ligesom det er sket den Dag i Dag.

Den højtærede Minister kan hertil bemærke — og det er det, Ministeren er inde paa —: ja, men det var i 1932, men hvis Venstre og Konservative i 1934 havde taget mit Forslag, saa tror jeg — men det kan kun være en Trossag —, at Resultatet vilde være blevet et andet, for saa vilde Nævningerne have været til Stede under Domsvoteringen, og saa vilde de ikke have været saa bange for at kende skyldig. Jeg har den stik modsatte Opfattelse, og jeg synes egentlig, at det Eksempel, Ministeren nævnte, ikke tydede saa ganske godt. Vil den højtærede Minister ikke lægge Mærke til den Paragraf i Lovforslaget, som Ministeren siger til; thi dèr staar: „Naar Retten, efter at Sagen er optaget til Doms, skønner, at der bliver Spørgsmaal om at idømme tiltalte Straff“ — og saa nævnes Straffens Størrelse —, „vælges tre Nævninger til at tiltræde Retten“. Vil Ministeren ikke sætte sig ind i, hvorledes det havde virket i det foreliggende Tilfælde. Det havde virket saadan, at Retten paa Forhaand skulde sige: Vi synes, at de paagældende er skyldige, derfor anmoder vi Nævningerne om at udtage tre, som skal forhandle med os. Det vilde være meget ubehageligt for Retten at gøre det, og det vilde være uheldigt ud over Landet, at Retten paa Forhaand havde stemplet det, som disse Mennesker havde gjort, som ulovligt. Lad os dernæst antage, at Retten ikke mente, at Handlingen medførte Straff, og derfor ikke anmodede om Nævningers Tiltræden. Det vilde være lige saa kedeligt, om Retten saaledes paa Forhaand skulde tilkendegive sin Stilling paa dette Omraade. Derfor synes jeg, at den Udvej, Ministeren har anvist i Forslaget, er endnu værre end det, vi har,